

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1290/2016
31.08.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у правној ствари тужиле С.Т. из Н.С., чији је пуномоћник В.Е., адвокат из Н.С., против туженог В.Т. из Н.С., чији је пуномоћник Б.Б.-К., адвокат из Н.С., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 192/16 од 04.04.2016. године, у седници одржаној 31.08.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 192/16 од 04.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 175/2015 од 23.12.2015. године, усвојен је тужбени захтев за утврђење да је тужени вршио насиље у породици с тиме што је угрожавао душевно здравље, спокојство и вређао своју бившу супругу односно тужилу; забрањено је туженом свако узнемиравање тужиле; забрањен је туженом приступ у простор око места становања тужиле на удаљености мањој од 50 метара; забрањено је туженом да се приближава тужили на удаљености мањој од 100 метара; све ове мере одређене су у трајању од годину дана од дана правноснажности пресуде (став 1. – став 6. изреке). Тужени је обавезан да тужили накнади трошкове поступка у износу од 159.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате (став 7. изреке). Тужила је ослобођена обавезе плаћања судске таксе на тужбу и пресуду, а упозорење на плаћање таксе стављено је ван снаге (став 8. изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 192/16 од 04.04.2016. године, жалба туженог је делимично усвојена а делимично одбијена и пресуда Основног суда у Новом Саду П2 175/2015 од 23.12.2015. године је преиначена, тако што је снижена накнада трошкова поступка досуђених тужили на терет туженог на износ од 126.000,00 динара, а у преосталом делу је наведена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Осим тога, у ревизији се указује на битну повреду одредаба поступка због које се иста не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су биле у браку од 2006. године до 2009. године. Из овог брака имају малолетно дете И., која је рођена ... године. Брак је споразумно разведен, малолетна И. је поверена мајци на самостално вршење родитељског права, отац је обавезан да доприноси њеном издржавању са 30 % од својих примања и уређен је начин одржавања личних односа између оца и малолетног детета. Тужилца са дететом живи у наслеђеном стану, незапослена је и бави се интернет продајом уз месечне приходе од око 10.000,00 динара. Тужени живи са својим родитељима, одржава односе са дететом и одводи дете код себе и враћа га тужилци. Још у току брака су постојали сукоби између странака а настављени су и након престанка брака. Наиме, тужени је у тим приликама користио физичку силу, вређао тужилцу, био физички груб а вршио је и психолошко насиље. Тако је тужени секао жице од компјутера музичких линија, ножем је исекао тужилину гардеробу у присуству детета и показиво је и друге физичке и вербалне грубости и након развода брака. Против њега је био покренут прекршајни поступак у вези једног од таквих догађаја из јула месеца 2012. године, али је прекршајни поступак окончан тиме што је тужени ослобођен одговорности за прекршај. Ово је један од случајева када је тужилца позивала полицију ради заштите од туженог. Тужени је такође извршио акте насиља 20.12.2014. године, 14.01.2015. године и 17.01.2015. године, због којих га је тужилца пријављивала полицији, а ово понашање се огледало у томе што је тужени у тужилином дому исту вређао, понижавао и то пред њиховим малолетним дететом, затим је одбијао да изађе из стана, сачекивао је и пратио уз добацавање, викао пред станом, гурао врата и улазио без дозволе, претурао по стану и правио неред. Према мишљењу органа старатељства, тужилца нема изражени субјективни страх за личну безбедност од туженог, али има осећај узнемирености због понашања туженог које по елементима насиља одступа од стандарда уобичајеног опхођења, са ризиком прогресије уколико се не реагује одговарајућим мерама заштите.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају постоји насиље у породици, због чега има места одређивању мера заштите од насиља у породици.

Одредбом члана 197. став 1. Породичног закона, прописано је да је насиље у породици понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да се, под насиљем у породици, између осталог, нарочито сматра наношење или покушај наношења телесне повреде, изазивање страха претњом убиства или наношења телесне повреде члану породице или њему блиском лицу, вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

Одредбом члана 198. став 1. Породичног закона, прописано је да против члана породице који врши насиље, суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици, којом се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да су

мере од заштите од насиља у породици: 1. издавање налога за иселјење из породичног стана или куће, без обзира на право својине, односно закупа непокретности; 2. издавање налога за усељење у породични стан или кућу без обзира на право својине, односно закупа непокретности; 3. забрана приближавања члану породице на одређеној удаљености; 4. забрана приступа у простор око места становања или места рада члана породице; 5. забрана даљег узнемиравања члана породице. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да мера заштите од насиља у породици може трајати највише годину дана.

Одредбом члана 286. Породичног закона, прописано је, да ако орган старатељства није покренуо поступак у спору за заштиту од насиља у породици, суд може затражити од органа старатељства да пружи помоћ у прибављању потребних доказа и да изнесе своје мишљење о сврсисходности тражене мере. Из наведене одредбе, поред осталог, произилази да мишљење органа старатељства не везује суд, већ суд слободно процењује мишљење органа старатељства, тако да може да га уважи у целисти, само делимично или да га уопште не уважи.

Упркос околности да су странке разведене, а услед чињенице да је неопходан какав такав однос између странака због одржавања контакта између туженог и заједничког детета, али и да понашање туженог према тужиљи одступа од нормалног опхођења, извесно је да такво понашање туженог представља безобризно и злонамерно понашање, а самим тим представља и насиље у породици. Правилан је закључак нижестепених судова да је, имајући у виду да у конкретном случају постоји породично насиље туженог над тужиљом, у циљу престанка овог насиља, као и у циљу превенције од будућег насиља, потребно изрећи мере заштите у породици и то: забране туженом сваког даљег узнемиравања тужиље, забране туженом да приступа у простор око места становања тужиље на удаљеност мању од 50 метара и забране туженом да се приближава тужиљи на удаљености мањој од 100 метара.

Суд је ценио наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**